

тж си образътъ на бацк си, и, като го гледаше, докара си на пматъ думытъ, които му бѣ казалъ на'сѣиъ: „Бесчестенъ си и повече отъ мене мъртъвъ. Що търсишь между живытъ?“ Тогазъ по прѣклони главж на възглавницѣтъ и като помисли малко:

„Но оставагъ ми, каза, еще три работы: първо да ся исповѣдамъ, второ да си отмѣстѣжъ, и трете да умрѣжъ.“

ОТМЪЩЕНИЕТО

I.

Волжый ся надѣяше че като ся исповѣда щѣше да му пооглекне малко на съвѣстѣму... „Може думаше си, майка ми и пріателигъ ми ще бждѣтъ помилостиви огъ мене кѣиъ мене... може и да мя посвѣтувагъ какво да правѣжъ, за да омыѣхъ хулжѣ и да поправѣжъ честѣгъ си...“

Но като стигна въ Парижъ двоеше ся на дълго и съмиѣваше ся да ли трѣба да види първо най добрыйтъ свой и най-отколѣшнійтъ на майкѣ му пріатель, поляка Тропскый, който бѣше му възложилъ посланието да иде въ Поишѣ и да